

*Христина Ігорівна Кметик-Подубінська,  
доцент кафедри інтелектуальної власності,  
інформаційного та корпоративного права  
Львівського національного університету  
імені Івана Франка,  
кандидат юридичних наук, доцент  
ORCID: 0000-0002-6572-7134*

## СОЦІАЛЬНІ МЕРЕЖІ ЯК ПРОСТІР РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА НА ДОСТУП ДО ІНФОРМАЦІЇ

**Постановка проблеми.** Серед основних каналів цифрових комунікацій важливе місце посідають соціальні мережі. Такі очевидні переваги соцмереж, як зручна інтеграція з аудиторією, велика залученість користувачів та візуалізація контенту працюють на користь забезпечення права на доступ до інформації в сучасних комунікативних практиках.

Загальна кількість користувачів соціальних мереж сягає мільярдів дописувачів і надалі демонструє швидку динаміку розвитку. У цьому процесі простежується певна циклічність, оскільки одні соціальні мережі виникають, а інші втрачають свою актуальність. Незмінним залишається тільки одне – популярність цих платформ, як і загальна кількість їхніх користувачів, постійно зростає. І навіть попри деякі однобічні уявлення про соціальні мережі в суто розважальному сенсі – виключно як майданчик для неформального спілкування, вважаємо за необхідне розглядати їх більш комплексно – як середовище створення, збирання, одержання, зберігання, використання і поширення інформації. Власне тому важливо розібратися з розумінням ролі соціальних мереж у реалізації права на доступ до інформації в сучасному інформаційному суспільстві.

**Аналіз останніх досліджень і публікацій.** Проблематика правового регулювання суспільних відносин у соціальних комунікаціях, зокрема, забезпечення інформаційних прав людини, діяльності нових медіа, засобів масової інформації та соціальних мереж в умовах цифрової трансформації є предметом значного наукового інтересу з боку вітчизняних і зарубіжних дослідників. До аналізу означених питань у своїх публікаціях зверталися такі дослідники, як Е. Бакши, О. Гаркуша, А. Кожина, А. Кромська, К. Марлоу, А. Назарчук, О. Онищенко, В. Співак, П. Фармхаус та ін. Та за безсумнівної цінності наведених наукових розвідок інтерес до питань поняття та сутності соціальних мереж, їх особливостей функціонування та значення в забезпеченні доступу до інформації досі залишається актуальним.

**Мета статті.** Метою дослідження є аналіз сутності соціальних мереж та їх ролі в реалізації права на доступ до інформації в сучасному інформаційному суспільстві.

**Методи дослідження.** У дослідженні використано комплексний підхід, що полягає в поєднанні філософсько-світоглядних принципів, загальнонаукових та спеціально-юридичних методів – аналізу, синтезу, дедукції, індукції, узагальнення, системний і структурно-функціональний, термінологічний, статистичний, а також формально-юридичний.

**Основні результати дослідження.** У сучасних наукових дослідженнях проблематики мережевого суспільства наголошується на важливості мережевих комунікацій. Вирішальними факторами розвитку мережевого суспільства, на думку дослідників, є зростання ролі інформації в житті суспільства, збільшення частки комп'ютерних комунікацій, створення глобального інформаційного (комунікативного) простору, і відповідно, зміна самої соціальної реальності, в якій всі основні сфери життєдіяльності ґрунтуються на мережевій логіці. Розвиток глобальних комунікацій дає практично необмежені можливості «горизонтального спілкування між індивідами та групами без дозволу урядів, робить потенційною мережевою структурою значну частину світу» [1, с. 95–96]. У цьому сенсі цілком слушною є думка про побудову сучасного інформаційного суспільства за принципом мереж. Такий характер взаємозв'язків дає змогу вибудовувати й організовувати різноманітні соціально-правові процеси в межах так званої платформеної взаємодії.

У літературі наголошується, що соціальні мережі великою мірою зумовлюють процеси глобалізації, оскільки «лежать в основі стиснення простору, збільшення взаємозалежності між різними частинами світу» [2]. Тому вважаємо, що сьогодні мережева комунікація є однією з підвалин сучасного інформаційного суспільства, яка має прояв у зростанні не лише кількості соціальних мереж, а й їх ролі в різноманітних комунікаційних процесах і налагодженні соціальних взаємозв'язків.

Концептуально в основі ідеї про соціальні мережі, як зазначає Ю. Гаркуша, лежить «теорія шести рукошляків», згідно з якою двох випадково взятих людей відокремлює один від одного тільки шість рукошляків або в середньому п'ять знайомих. Таким чином відбувається проникнення соціальних мереж у всі сфери життєдіяльності соціуму, виникнення і розвиток якісно нового типу комунікативних структур і процесів, створення необмеженої кількості віртуальних спільнот, зростання частки людей, включених в активні форми соціальної поведінки в соціальній мережі [3, с. 127–130]. Фактично йдеться про майже тотальну залученість переважної більшості членів суспільства до різних питань і одне до одного. Тому виглядає так, що світ ще ніколи не був настільки близьким, як в епоху соціальних мереж.

Соціальні мережі визначаються як «простір віртуальної комунікації, що є механізмом мережевої трансляції інформації» [2], як «абсолютно нова соціальна комунікація, що стрімко трансформує інститути і практики сучасного суспільства» [4, с. 61–75]. На думку А. Кромської, соціальні мережі є важливими джерелами цінностей та інтересів, що функціонують на основі двох принципів – вільної комунікації та самоспрямовуючої організації мережі [2]. Завдяки реалізації цих принципів соціальні мережі дають змогу суб'єктам вільно збирати, одержувати, зберігати, використовувати, поширювати та створювати нову інформацію в цифровому середовищі.

Досліджуючи роль соціальних мереж, зарубіжні науковці використовують термін «інформаційна дифузія», оскільки соціальний вплив мереж може відігравати вирішальну роль у низці поведінкових явищ – від простого поширення інформації до прийняття політичних поглядів і технологій, які все частіше опосередковуються через онлайн-системи. Соціальні мережі можуть впливати на поведінку людини, але вони також відображають власну діяльність, інтереси та думки [5]. З огляду на це соціальні мережі слугують зручним та ефективним майданчиком для побудови необмежених ланцюжків поширення інформації.

Змістове спрямування і характер соціальних мереж можуть бути різноманітними. Проте усі вони тією чи іншою мірою мають справу з інформацією в різних її видах. Відтак можна вести мову про виконання ними важливої інформаційної функції в суспільстві як сучасного інструменту реалізації конституційного права особи на доступ до інформації. Крім того, соціальні мережі є простором для реалізації низки інших прав людини – на вільний розвиток своєї особистості, свободу думки і слова, вільне вираження своїх поглядів і переконань, свободу світогляду і віросповідання, свободу об'єднання в політичні партії та громадські організації, на освіту, працю та відпочинок, на свободу творчості тощо.

Популярність соціальних мереж значною мірою спричинена вдалим поєднанням у них технічної простоти, зручності, доступності, неформальності та психологічного комфорту для користувача з доволі великою інформативністю, що, власне, й дає змогу їм сформувати ефективне середовище для здійснення успішної комунікації в суспільстві.

Велику кількість користувачів як аргумент щодо можливості віднесення соціальних мереж до електронних медіа найкраще демонструє статистика. Станом на січень 2025 року соціальними мережами в Україні користувалися 21,6 млн українців, що становить 56,4 % населення [6]. Як бачимо, ці канали комунікацій перебувають у топі засобів створення і поширення інформаційного контенту серед користувачів мережі Інтернет. Цифри настільки вражаючі, що можна лише уявити той величезний обсяг інформації, який щодня проходить через соціальні мережі.

Особливу увагу варто звернути на роль соціальних мереж у забезпеченні доступу до офіційної інформації. Згідно з дослідженнями Інституту масової інформації «соціальні мережі стають дедалі вагомішим джерелом інформації для українських онлайн-медіа, відбиваючи глобальну світову тенденцію». Станом на листопад 2024 року 40 % новин у десяти найпопулярніших українських онлайн-виданнях беруть свої витоки із соціальних мереж. Найчастіше згадуються в медіа канали офіційних структур та посадовців – 55,5 %, військових – 15 %, політиків – 10 %, експертних організацій та експертів – 5 %, анонімні канали – 5 % та інші 9,5 %. Зокрема, активно використовують

ці канали комунікації обласні військові адміністрації, Національна поліція, Генеральна та обласні прокуратури, Державна прикордонна служба, Державна служба з надзвичайних ситуацій та Служба безпеки України [7].

Можемо констатувати кілька пунктів, що характеризують соціальні мережі як достатньо комфортне середовище для створення, поширення та доступу до інформації. По-перше, величезна кількість каналів мережевої комунікації, що дає змогу обрати найбільш зручний для кожного користувача; по-друге, забезпечення доступу до різних видів інформації з огляду на змістове спрямування контенту тієї чи іншої соціальної мережі; по-третє, формування в представників онлайн-спільноти плюралізму думок для налагодження ефективного соціального діалогу; по-четверте, можливість активного залучення користувачів до обговорення інформації, пошуку односторонніх і формування певних поглядів та опіній; по-п'яте, можливість постійного розширення комунікативних зв'язків користувачів соціальних мереж і, як наслідок – забезпечення глобального доступу до інформації.

Можливість використання соціальних мереж у контексті функціонування сучасних комунікативних практик у суспільстві простежується в нормах національного законодавства у сфері інформації та медіа. Зокрема, виходячи з положень ст. 6 Закону України «Про інформацію» однією із гарантій права на інформацію є обов'язок суб'єктів владних повноважень інформувати громадськість і медіа про свою діяльність і прийняті рішення. Частина друга ст. 17 цього Закону, визначаючи такі джерела правової інформації, як Конституція України, інші законодавчі й підзаконні нормативно-правові акти, міжнародні договори та угоди, норми і принципи міжнародного права, також вказує на ненормативні правові акти, повідомлення медіа, публічні виступи, інші джерела інформації з правових питань [8]. Своєю чергою Закон України «Про медіа», як зазначено у його преамбулі, спрямований на забезпечення реалізації права на свободу вираження поглядів, права на отримання різнобічної, достовірної та оперативної інформації, на забезпечення плюралізму думок і вільного поширення інформації, на захист національних інтересів України та прав користувачів медіасервісів тощо. Розуміння соціальної мережі подається в цьому Законі через поняття «платформа спільного доступу до інформації» і визначається як сервіс, що забезпечує своїм користувачам за їхнім запитом можливість зберігання та поширення користувацької інформації для необмеженого кола осіб [9].

Про віднесення соціальних мереж до важливих засобів забезпечення доступу до інформації про діяльність органів влади свідчить згадування їх у Порядку оприлюднення у мережі Інтернет інформації про діяльність органів виконавчої влади, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 4 січня 2002 року № 3 (у редакції від 01.01.2026). Відповідно до цього Порядку «оприлюднення у мережі Інтернет інформації про діяльність органів виконавчої влади здійснюється з метою підвищення ефективності та прозорості діяльності цих органів шляхом впровадження та використання сучасних інформаційних технологій для надання інформаційних та інших послуг громадськості, забезпечення її впливу на процеси, що відбуваються у державі» [10]. Додаток до Порядку «Вимоги щодо створення (модернізації) офіційних веб-сайтів (веб-порталів) органів виконавчої влади» (в редакції постанови Кабінету Міністрів України від 12 червня 2019 р. № 493), серед інших вимог, містить окремий блок пунктів, положення якого регулюють порядок оптимізації для пошукових систем та соціальних мереж.

Варто зазначити, що про соціальні мережі як ефективний інструмент комунікації держави з громадянами висловлюються як науковці-правники, так і дослідники проблематики державного управління. Зокрема, у літературі акцентується на таких перевагах соціальних мереж як зменшення відстані між представниками влади та громадянами, а також розуміння соціальних мереж як інструменту безпосереднього спілкування з громадянами. Більше того, такі популярні соціальні мережі, як Twitter і Facebook часто іменуються «цифровою демократією». Фактично соціальні мережі сьогодні виступають платформами для висловлення вимог до влади, певною формою громадського контролю за діяльністю влади, її ефективністю, а також обміну інформацією щодо суспільно важливих питань [11, с. 169–174]. З огляду на це позитивні сторони використання соціальних мереж у публічній комунікації складно не помітити.

Досліджуючи особливості впливу соціальних мереж на прозорість і підзвітність органів публічної влади в умовах війни, А. Кожина звертає увагу на їх значну роль у механізмі взаємодії

носин держави і суспільства. Водночас слушно зазначається, що використання цифрових комунікаційних платформ, підвищує рівень довіри до державних інституцій за умови відкритості та достовірності інформації [12, с. 168–177].

Важливо зазначити, що використання соціальних мереж у механізмі налагодження взаємовідносин влади в суспільстві працює на користь не лише громадян, а й представників публічної влади. Для останніх це хороша можливість одержання реакцій на подану інформацію і на свою діяльність загалом, з метою вдосконалення підходів до роботи та її результатів.

До переваг спілкування в соціальних мережах для органів влади відносять оперативність отримання зрізу думок, відчуття суспільних настроїв, визначення інтересів громадськості, отримання інформації напряму з джерела («що не пройшла через фільтр адміністративних бар'єрів»), а також визначення балансу сил «у дискусіях з принципових питань». Таким чином завдяки присутності органів влади в соціальних мережах стає можливою побудова «ефективних комунікативних майданчиків між суспільством і державою». Такі платформи, на думку дослідників, можуть містити створення різноманітних спільнот з можливістю взаємодії державних структур з громадськістю, запуск блогів з обговоренням державних послуг, забезпечення доступу до публічної інформації, залучення громадськості до обговорення і вдосконалення чинного законодавства та проєктів, «оперативне обговорення та вирішення проблем у реальному часі» [11, с. 169–174]. Як наслідок – запровадження нового формату спілкування, перетворення офіційних сторінок у соціальних мережах на віртуальні майданчики інформування, спілкування та обміну думками є важливим кроком до відкритості та публічності влади, формування простору для ефективної взаємодії держави та суспільства, забезпечення реалізації прав і свобод людини і громадянина.

**Висновки.** Можна підсумувати, що соціальні мережі є особливим явищем сучасного інформаційного суспільства, а особливості їх побудови і функціонування цілком відповідають його структурі і запитам. Тому фактично соціальні мережі можна вважати певною цифровою проєкцією сучасного суспільства. Основою функціонування соціальних мереж є комунікація. Власне завдяки сучасним комунікативним практикам соціальних мереж людина може реалізовувати низку прав і задовольняти максимально широкий спектр інформаційних інтересів і потреб.

Переваги соціальних мереж в організаційних, технічних і психологічних аспектах уможливають їм посідати важливе місце серед онлайн-ресурсів, формувати глобальне медійне середовище, створюючи нові та розширюючи існуючі канали цифрових комунікацій.

Ефективність забезпечення соціальними мережами доступу до різних видів інформації робить їх неопінінно важливими для взаємодії в публічному середовищі, у роботі органів влади та політичній комунікації. Вони є дієвим інструментом взаємовпливу різних учасників суспільних комунікацій одне на одного, а також важелем впливу на різноманітні державні та суспільні процеси. Модернізуючи традиційну модель стосунків між владою і суспільством у контексті розвитку електронних комунікацій, соціальні мережі допомагають будувати демократію участі та вдосконалювати систему урядування в сучасних реаліях.

#### Список використаних джерел

1. Співак В. Мережеве суспільство: соціальні аспекти становлення. *Вісник Академії праці, соціальних відносин і туризму*. 2018. № 3. С. 95–96. URL: [https://www.socosvita.kiev.ua/sites/default/files/Visnyk\\_3\\_2018-95-96.pdf](https://www.socosvita.kiev.ua/sites/default/files/Visnyk_3_2018-95-96.pdf)
2. Кромська А. Феномен соціальної мережі в інформаційному середовищі. *Науковий блог*. Національний університет «Острозька академія». 25.05.2015. URL: <https://naub.ua.edu.ua/fenomen-sotsialnoyi-merezhi-v-informats/>
3. Гаркуша О. Ю. Соціально-правова характеристика соціальних мереж. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. Серія: Юриспруденція. № 19. 2016. С. 127–130. URL: <https://vestnik-pravo.mgu.od.ua/archive/juspradenc19/35.pdf>
4. Назарчук А. В. Мережеве суспільство і його філософське осмислення. *Питання філософії*. 2008. № 7. С. 61–75.
5. Eytan Bakshy, Cameron Marlow, Itamar Rosenn, Lada Adamic. The Role of Social Networks in Information Diffusion. 2012. DOI: <https://doi.org/10.1145/2187836.2187907>
6. В Україні зросла кількість інтернет-користувачів, – звіт Digital 2025. *Детектор медіа*. 14.03.2025. URL: <https://ms.detector.media/withoutsection/post/37666/2025-03-14-v-ukraini-zroslo-kilkist-internet-korystuvachiv-zvit-digital-2025/>

7. Соціальні мережі, які диктують ритм новин. *Дослідження ІМІ*. Олена Голуб. 11.12.2024. Інститут масової інформації. URL: <https://imi.org.ua/monitorings/sotsialni-merezhi-yaki-dyktuyut-rytm-novyn-doslidzhennya-imi-i65389>
8. Про інформацію: Закон України від 02.10.1992 № 2657-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12#Text>
9. Про медіа: Закон України від 13.12.2022 № 2849-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2849-20#Text>
10. Про Порядок оприлюднення у мережі Інтернет інформації про діяльність органів виконавчої влади: постанова Кабінету Міністрів України від 04.01.2002 № 3. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3-2002-%D0%BF#Text>
11. Фармхаус П. Р. Соціальні мережі як інструмент комунікації держави з громадянами: аналіз проблем та шляхів оптимізації. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського*. Серія: Публічне управління та адміністрування. 2023. Том 34 (73) № 6. С. 169–174. DOI: <https://doi.org/10.32782/TNU-2663-6468/2023.6/27>
12. Кожина А. В. Особливості впливу соціальних мереж на прозорість і підзвітність органів публічної влади в умовах дії воєнного стану в Україні. *Інвестиції: практика та досвід*. 2025. № 6. С. 168–177. DOI: <https://doi.org/10.32702/2306-6814.2025.6.168>

### References

1. Spivak V. Merezheve suspilstvo: sotsialni aspekty stanovlennia. *Visnyk Akademii pratsi, sotsialnykh vidnosyn i turyzmu*. 2018. № 3. S. 95–96. URL: [https://www.socosvita.kiev.ua/sites/default/files/Visnyk\\_3\\_2018-95-96.pdf](https://www.socosvita.kiev.ua/sites/default/files/Visnyk_3_2018-95-96.pdf) (in Ukr.).
2. Kromska A. Fenomen sotsialnoi merezhi v informatsiinomu seredovyschi. *Naukovyi bloh*. Natsionalnyi universytet «Ostrozka akademiia». 25.05.2015. URL: <https://naub.ua.edu.ua/fenomen-sotsialnoyi-merezhi-v-informats/> (in Ukr.).
3. Harkusha O. Yu. Sotsialno-pravova kharakterystyka sotsialnykh merezh. *Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu*. Seriya: Yurysprudentsiia. № 19. 2016. S. 127–130. URL: <https://vestnik-pravo.mgu.od.ua/archive/juspradenc19/35.pdf> (in Ukr.).
4. Nazarchuk A. V. Merezheve suspilstvo i yoho filosofske osmyslennia. *Pytannia filosofii*. 2008. № 7. S. 61–75 (in Ukr.).
5. Eytan Bakshy, Cameron Marlow, Itamar Rosenn, Lada Adamic. The Role of Social Networks in Information Diffusion. 2012. DOI: <https://doi.org/10.1145/2187836.2187907>
6. V Ukraini zroslo kilkist internet-korystuvachiv, – zvit Digital 2025. Detektor media. 14.03.2025. URL: <https://ms.detektor.media/withoutsection/post/37666/2025-03-14-v-ukraini-zroslo-kilkist-internet-korystuvachiv-zvit-digital-2025/> (in Ukr.).
7. Sotsialni merezhi, yaki dyktuiut rytym novyn. *Doslidzhennia IMI*. Олена Голуб. 11.12.2024. Інститут масової інформації. URL: <https://imi.org.ua/monitorings/sotsialni-merezhi-yaki-dyktuyut-rytm-novyn-doslidzhennya-imi-i65389> (in Ukr.).
8. Pro informatsiiu: Zakon Ukrainy vid 02.10.1992 № 2657-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12#Text> (in Ukr.).
9. Pro media: Zakon Ukrainy vid 13.12.2022 № 2849-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2849-20#Text> (in Ukr.).
10. Pro Poriadok opriyudnennia u merezhi Internet informatsii pro diialnist orhaniv vykonavchoi vlady: Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 04.01.2002 № 3. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3-2002-%D0%BF#Text> (in Ukr.).
11. Farmkhaus P. R. Sotsialni merezhi yak instrument komunikatsii derzhavy z hromadianamy: analiz problem ta shliakhiv optymizatsii. *Vcheni zapysky TNU imeni V. I. Vernadskoho*. Seriya: Publichne upravlinnia ta administruvannia. 2023. Tom 34 (73) № 6. S. 169–174. DOI: <https://doi.org/10.32782/TNU-2663-6468/2023.6/27> (in Ukr.).
12. Kozhyna A. V. Osoblyvosti vplyvu sotsialnykh merezh na prozorist i pidzvitnist orhaniv publichnoi vlady v umovakh dii voiennoho stanu v Ukraini. *Investytsii: praktyka ta dosvid*. 2025. № 6. S. 168–177. DOI: <https://doi.org/10.32702/2306-6814.2025.6.168> (in Ukr.).

### Кметик-Подубінська Х. І. Соціальні мережі як простір реалізації права на доступ до інформації

Стаття присвячена дослідженню соціальних мереж як простору реалізації права на доступ до інформації. Актуальність теми зумовлена динамічним розвитком інформаційно-комунікаційних технологій, глобалізацією інформаційних відносин, що спричиняє потребу в переосмисленні підходів до розуміння права на доступ до інформації в сучасних комунікативних практиках.

Розкрито поняття та принципи функціонування соціальних мереж як «простору віртуальної комунікації, що є механізмом мережевої трансляції інформації». Обґрунтовано розуміння соціальних мереж як важливого медійного середовища, яке дає змогу вільно збирати, обробляти, зберігати, поширювати та створювати нову інформацію в цифровому просторі; як простору для реалізації прав людини на вільний розвиток своєї особистості, свободу думки і слова, вільне вираження своїх поглядів і переконань тощо.

Простежено популярність соціальних мереж, спричинену вдалим поєднанням у них технічної простоти, зручності, доступності, неформальності та психологічного комфорту для користувача з доволі великою інформативністю. Констатовано значний вплив соціальних мереж на життя суспільства, поширення офіційної інформації та якість комунікації між органами публічної влади та громадянами.

Окреслено нормативну основу реалізації права на доступ до інформації в соціальних мережах, важливість їх використання для взаємодії в публічному середовищі та реалізації прав і свобод людини і громадянина. Підсумовано важливість соціальних мереж для задоволення максимально широкого спектра інформаційних інтересів і потреб.

*Ключові слова:* інформація, інформаційне суспільство, комунікація, комунікативні практики, соціальні мережі, право на доступ до інформації, цифрові комунікації, цифрове середовище, цифрова (електронна) демократія, канали цифрових комунікацій.

### **Kmetyk-Podubinska Kh. I. Social Networks as a Space for the Exercise of the Right of Access to Information**

The article is devoted to the study of social networks as a space for the implementation of the right to access information in the modern information society. The relevance of the topic is due to the dynamic development of information and communication technologies, the globalization of information relations in the digital space, which causes the need to rethink approaches to understanding the right to access information in modern communicative practices.

The transformation of traditional digital communication channels is associated with the advantages of social networks, in particular their convenient integration with the audience, high user involvement and visualization of digital content.

The author draws attention to the fact that the issue of legal regulation of public relations in social communications is a subject of significant scientific interest in the context of studying issues of ensuring human information rights, media activities in the context of digital transformation, and relations between the state and civil society.

Based on the analysis of doctrinal sources, the article reveals the concept and principles of functioning of social networks as a «space of virtual communication, which is a mechanism for network transmission of information.» The understanding of social networks as an important media environment that allows you to freely collect, process, store, distribute and create new information in the digital space is substantiated; as a space for the implementation of human rights to the free development of your personality, freedom of thought and speech, free expression of your views and beliefs, etc.

The statistical indicators of the prevalence of social networks and their role in ensuring access to official information are analyzed. It is observed that the popularity of social networks is caused by a successful combination of their technical simplicity, convenience, accessibility, informality and psychological comfort for the user with a fairly high informativeness. The significant impact of social networks on the life of society, the dissemination of official information and the quality of communication between public authorities and citizens is stated.

The normative basis for the implementation of the right to access information in social networks and the importance of their use for interaction in the public environment, as well as for ensuring the implementation of human and citizen rights and freedoms, is outlined.

The conclusions summarize the importance of social networks for satisfying the widest possible range of information interests and needs. By creating a new, special model of relations between government and society, they help build participatory democracy and improve the system of governance.

*Keywords:* information, information society, communication, communicative practices, social networks, right to access information, digital communications, digital environment, digital (electronic) democracy, digital communication channels.

**DOI: 10.33663/2524-017X-2026-17-331-336**

Дата першого надходження рукопису до видання: 25.02.2026

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 09.04.2026

Дата публікації: 30.04.2026